

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

{ο επονομαζόμενος Κορεάτης}

Ένας άγνωστος ήρωας Βρυσικιώ της

Ένας γνωστός παρεξηγημένος Καραμπναριώ της.

Η αφορμή που έγραψα αυτό το άρθρο

Οπωσδήποτε δε συνέβη αυτό, δεν ξύπνησα ένα πρωί και έτσι, στα καλά καθούμενα, είπα στον εαυτό μου “σήμερα θα ασχοληθώ με τον συγχωρεμένο συγχωριανό μου Χρήστο Γιαννακάκη”, εξ άλλου τα χρόνια που αυτός έκανε ότι έκανε και έδρασε όπως έδρασε εγώ ήμουν ένα παιδαρέλι, ένα γκτζάνι με το μυαλό μου, όπως όλα τα παιδιά της ηλικίας μου, στα παιχνίδια.

Άλλος μου έδωσε την αφορμή, άλλος κέντρισε το ενδιαφέρον μου για να καταπιαστώ με τη μελέτη ενός κομματιού από τη ζωή του Χρήστου, για το χρονικό διάστημα που αναφέρεται στην περίοδο που υπηρέτησε σαν εθελοντής στρατιώτης στο Εκστρατευτικό Ελληνικό Σώμα που πήγε στην Κορέα, με απόφαση του ΟΗΕ.

Το περιστατικό της αφορμής.

Ήταν μια συνηθισμένη μέρα του περασμένου Γενάρη, του τρανού μήνα όπως λέγαμε παλιά στα Βρυσικά. Πρωί-πρωί βρέθηκα στο κατάστημα του ΙΚΑ στην πλατεία Αριστοτέλους για να θεωρήσω το βιβλιάριο υγείας. Σαν καλός και νομοταγής πολίτης που προσπαθώ να είμαι μπήκα στη σειρά και περίμενα. Μετά από μισή ώρα αναμονής και ενώ πλησίαζα στο γκισέ, γυρνώντας το κεφάλι μου προς τα πίσω διαπίστωσα ότι η ουρά είχε μεγαλώσει αρκετά

Ήρωες από το κοντινό παρελθόν

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Τετάρτη, 03 Απρίλιος 2013 22:04 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 03 Απρίλιος 2013 22:27

πίσω μου, σχεδόν στο τέλος της είδα έναν κύριο ηλικιωμένο να περιμένει με έκδηλη στο πρόσωπο του την κούραση, να “καμπζιριάζει” τα βλέφαρα των ματιών του σαν να παρακαλούσε, σαν να ικέτευε να του παραχωρήσουν σειρά, μάταια όμως, κανείς δεν φιλοτιμούνταν να το κάνει, δυστυχώς έτσι γίνεται στις μεγαλουπόλεις, άγνωστοι μεταξύ αγνώστων, όλοι μας κοιτάζουμε μόνο το συμφέρον μας. Δεν ξέρω τι με επηρέασε, ίσως το συμπαθητικό χρονοσκαμμένο πρόσωπο του μαζί με την απελπιστική έκφρασή του, ίσως η στιγμιαία θύμηση του πατέρα μου, ή ίσως κάτι άλλο που δεν το κατάλαβα και στη στιγμή βρέθηκα δίπλα του, τον πήρα από το μπράτσο και τον οδήγησα στο γκισέ. Τα υπόλοιπα σας αφήνω να τα φανταστείτε μόνοι σας, φωνές και διαμαρτυρίες αλλά και βρισιές από τους υπόλοιπους που προηγούνταν αλλά ο παππούς πέρασε πρώτος και έκανε τη δουλειά του.

Μετά από πέντε λεπτά είχα τελειώσει και εγώ τη θεώρηση του βιβλιαρίου μου και ανακουφισμένος που ξέπλεξα από την τερατώδη γραφειοκρατία του σύγχρονου Ελληνικού κράτους μας, κατευθύνθηκα προς την έξοδο. Κοντοστάθηκα στο μαρμάρινο κεφαλόσκαλο του κτιρίου του ΙΚΑ και τεντώνοντας το σώμα μου πήρα δυο-τρεις βαθιές ανάσες για να ηρεμήσω. Την στιγμή εκείνη ένοιωσα ένα τράβηγμα στο αριστερό χέρι μου, γύρισα και είδα να στέκεται δίπλα μου ο παππούς που πριν λίγο είχα βοηθήσει.

“ Παππού, δεν έφυγες ακόμα για το σπίτι σου;” τον ρώτησα με απορία.

“Σε περίμενα να βγεις για να σε ευχαριστήσω για αυτό που έκανες παλικάρι μου” και συνεχίζοντας μου είπε, “ Αν θέλεις και έχεις χρόνο έλα να καθίσουμε εδώ στις πολυθρόνες της καφετέριας, να σε κεράσω έναν καφέ και να αλλάξουμε και καμιά κουβέντα, από τότε που πέθανε η γυναίκα μου σπάνια βρίσκω έναν άνθρωπο να κουβεντιάσω, ζω μόνος, χωρίς συγγενείς και φίλους και ο μοναδικός γιος μου ζει στην Αμερική, όλο μου γράφει και με παρακαλάει να με πάρει κοντά του, αλλά εγώ.....”

Πριν ακόμα προλάβουμε να καθίσουμε ο παππούς πρόλαβε να μου περιγράψει τη μισή ζωή του σα να ήθελε να με προετοιμάσει για τον βομβαρδισμό της πολυλογίας του που με περίμενε.

Με την πρώτη ρουφηξιά μας από τον καφέ ο παππούς ξαναπαίρνει το λόγο και με ρωτάει:

“Δε μου λες παλικάρι μου από που είσαι;”.

“Από πάνω από τον Έβρο και συγκεκριμένα από ένα χωριό του Διδυμοτείχου” του απαντώ.

“ Από το Διδυμότειχο; Α!! ωραίοι άνθρωποι είστε εκεί, έτυχε να γνωρίσω ένα καλό και γενναίο παλικάρι από τα μέρη σας, υπηρετούσαμε μαζί στον πόλεμο της Κορέας, τον Χρήστο Γιαννακάκη, θυμάμαι καλά ότι ήταν από το χωριό Βρυσικά, θυμάμαι γιατί του έγραφα τα γράμματα προς την οικογένεια του.”

Με το άκουσμα του ονόματος του χωριού μου και το όνομα του συγχωριανού μου τινάχτηκα από το κάθισμα μου, ο μισός καφές μου χύθηκε στα μπατζάκια μου και η έκπληξη ζωγραφίστηκε στην έκφρασή μου τόσο έντονα που ανησύχησε και ο παππούς.

“Κοίτα να δεις πόσο μικρός είναι ο κόσμος” είπα από μέσα μου.

Ο παππούς, βλέποντας την ταραχή μου ίσως να διέγνωσε στο πρόσωπο μου μια ευνοϊκή γι' αυτόν περίπτωση για μονολόγους και “ένακαιρίσεις”αφηγήσεις και δεν την άφησε να περάσει ανεκμετάλλευτη.

Έτσι άρχισε την αφήγηση του για τα χρόνια του Κορεάτικου πολέμου.

{Με τον Χρήστο γνωριστήκαμε στα αφιλόξενα μέρη της Κορέας και σε καιρό πολέμου. Ήταν αρχές του χειμώνα του 1951.Βρεθήκαμε εκεί και οι δυο σαν εθελοντές στο Ελληνικό τάγμα που έστειλε η πατρίδα μας για να βοηθήσει τους Αμερικανούς και τους συμμάχους τους στον πόλεμο που κήρυξαν οι Βόρειο Κορεάτες στους Νότιους. Υπηρετούσαμε και οι δυο στη 2η διμοιρία του 2ου Λόχου. Εγώ έφεδρος Λοχίας και ο Χρήστος στρατιώτης τυφεκιοφόρος, τον είχα στην ομάδα μου. Εκεί, στην αφιλόξενη Κορέα, ζήσαμε για έξι μήνες δύσκολα και επικίνδυνα. Νοιώσαμε στο πετσί μας τι θα πει πόλεμος, τι θα πει θάνατος, ξημερώσαμε θεοσκότεινες νύχτες με τις σφαίρες να σφυρίζουν τριγύρω μας, οβίδες να σκάζουν δίπλα μας και να σκορπούν όλεθρο, καταστροφή και θάνατο. Εκεί νοιώσαμε τον πόνο αβάσταχτο

Ήρωες από το κοντινό παρελθόν

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Τετάρτη, 03 Απρίλιος 2013 22:04 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 03 Απρίλιος 2013 22:27

όταν αντικρίζαμε κομματιασμένα σώματα συντρόφων μας και η μόνη σιγουριά και παρηγοριά μας ο ζωντανός Έλληνας συμπολεμιστής μας. Αυτή η μοναξιά μας, μακριά από την πατρίδα μας, τους φίλους και τους συγγενείς μας, μας έδεσε ψυχικά πάρα πολύ και καταλάβαμε ότι δεν είμασταν μόνο Έλληνες συμπολεμιστές αλλά και Έλληνες αδέρφια.

Όλοι πολεμήσαμε γενναία, όλοι οι άντρες όλου του Τάγματος και εκεί στη μακρινή Κορέα ξανά επιβεβαιώσαμε πως πολεμούν οι Έλληνες για τα αρχαία ιδανικά τους, την ελευθερία, τη δικαιοσύνη και τη δημοκρατία. Με τις γενναίες πολεμικές δράσεις μας προκαλέσαμε τον θαυμασμό των Αμερικανών και των άλλων συμμάχων και απόδειξη γι' αυτό είναι τα πολλά μετάλλια και οι τιμές που φέραμε στην πατρίδα επιστρέφοντας.}

Η μάχη στο ύψωμα 381

Ήρωες από το κοντινό παρελθόν

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Τετάρτη, 03 Απρίλιος 2013 22:04 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 03 Απρίλιος 2013 22:27

Αποκλειστική φωτογραφία του Γ. Μανώλη, 1941. Η φωτογραφία είναι από την συλλογή του Γ. Μανώλη, η οποία βρίσκεται στο Αρχείο του Γ. Μανώλη, στο Κέντρο Εθνικής Μνήμης, στο Βελιγράδι.